Lietas Nr. 131037315
Lietas arhīva Nr. 104AA-0021-17/8

SPRIEDUMS
Rīgā 2017.gada 18.janvārī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnese I.Logina,
tiesneses Z.Lagzdiņa un L.Šteinerte,
rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar **SIA "Borts 127", reģistrācijas numurs 40103733383,** iesniegto apelācijas sūdzība par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 19.augusta spriedumu, un

konstatēja

2015.gada 14.maijā Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes Tūrisma nodaļas kārtībnieks D.Millers sastādīja SIA "Borts 127" administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. ZV 179374 par to, ka iepriekšminētā persona neiesniedza deklarāciju Valsts ieņēmumu dienestam par darba ņēmēju /Persona A/kurš uzsāka darbu, proti, veica pasažiera pārvadājumus ar taksometru TOYOTA VERSO, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ Rīgas pilsētā, izmantojot SIA "Borts 127", reģistrācijas Nr.40103733383, Rīgas domes izsniegto licenci Nr./numurs/pasažieru pārvadāšanai ar vieglajiem taksometriem noteiktajā teritorijā, tādejādi neievērojot Ministru kabineta 2010.gada 7.septembra noteikumus Nr.827 "Noteikumi par valsts sociālās apdrošināšanas obligāto iemaksu veicēju reģistrāciju un ziņojumiem par valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām un iedzīvotāju ienākumu nodokli" 8.1.apakšpunktā noteiktās prasības. Atbildība par pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa (turpmāk arī - LAPK) 159.^{8} panta septītajā daļā.

Ar 2015.gada 9.jūlija Valsts ieņēmumu dienesta Nodokļu pārvaldes Saistību izpildes nodrošināšanas daļas Pārskatu iesniegšanas nodrošināšanas nodaļas vadītājas p.i. S.Nemmikas lēmumu Nr.F15-ZV179374 SIA "Borts 127" uzlikts naudas sodu 350 EUR apmērā.

Minēto lēmumu SIA "Borts 127" pārsūdzēja un ar 2015.gada 12.novembra Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores I.Pētersones lēmumu Nr.22.11-1/241 (turpmāk tekstā arī- Iestādes lēmums) lēmums atstāts negrozīts, bet SIA "Borts 127" sūdzība noraidīta.

Nepiekrītot Iestādes lēmumam, SIA "Borts 127" to pārsūdzēja Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā (turpmāk arī – rajona tiesa).

Ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 19.augusta spriedumu Iestādes lēmums atstāts negrozīts, bet SIA "Borts 127" sūdzība noraidīta.

Par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 19.augusta spriedumu SIA "Borts 127" (turpmāk arī - sūdzības iesniedzēja) iesniedza apelācijas sūdzību, lūdzot pirmās instances spriedumu atcelt, norādot, ka sūdzības iesniedzējas darbībās nav LAPK 159.^{8} panta septītajā daļā paredzētā pārkāpuma sastāva, līdz ar to sūdzības iesniedzēja nepamatoti ir saukta pie administratīvās atbildības. Tiesa ir nepilnīgi un virspusēji novērtējusi lietā esošos pierādījumus, lai arī tai nav pienākums vērtēt katru pierādījumu atsevišķi, nav pamatota atsauce uz lietas materiāliem kopumā, lai pierādītu lietā ļoti būtisku apstākli - darba tiesiskās attiecības. Neprecīzi interpretējusi dienesta ziņojumā norādītās ziņas, kā arī nav pareizi piemērojusi materiālās tiesību normas, proti, konkrētajā lietā nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs, jo nav pierādītas tā būtiskās pazīmes – darba tiesiskās attiecības.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka LAPK 159.^{8} panta septītajā daļā sods ir paredzēts par informatīvās deklarācijas darba ņēmējiem, kura tiek iesniegta par personām, kuras uzsāk darbu, neiesniegšanu nodokļu normatīvajos aktos noteiktajā termiņā. Lai sūdzības iesniedzēju varētu saukt pie administratīvās atbildības par pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta LAPK 159.^{5}panta septītajā daļā, nepieciešams konstatēt un pierādīt sūdzības iesniedzējas un /Persona A/ nodomu vai darbības, kas norādītu uz plānotu darba tiesisko attiecību uzsākšanu un faktisku darba uzsākšanu. Sūdzības iesniedzējai ar /Persona A/nav un nekad nav bijušas darba tiesiskās attiecības, kā arī sūdzības iesniedzēja nekad nav faktiski nodarbinājusi minēto personu savā uzņēmumā, līdz ar to sūdzības iesniedzējai nav pienākums iesniegt informatīvo deklarāciju nodokļu normatīvajos aktos noteiktajā termiņā. Atsaucas un citē LAPK 243.panta otro daļu par iestādes pierādīšanas pienākumu. Norāda, ka lēmumā tiesa atsaucas uz lietas materiāliem kopumā, kas pierādot faktu, ka lietā apskatāmais vieglais taksometrs tika izmantots pasažieru pārvadīšanai un to veica taksometra vadītājs /Persona A/, kurš policijas darbiniekiem uzrādīja taksometra dokumentus un sūdzības iesniedzējai izsniegto pasažieru pārvadāšanas licenci. Uzskaitītie lietas materiāli neliecina par to, ka vieglais taksometrs tika izmantots pasažieru pārvadāšanai. No tiem var izdarīt secinājumu, ka /Persona A/to ir vadījis, bet tas nenorāda uz to, ka tika veikti jebkādi taksometra vadītāja pienākumi sūdzības iesniedzējas uzdevumā vai pakļaujoties jebkādiem sūdzības iesniedzējas rīkojumiem vai iekšējiem noteikumiem. Sūdzības iesniedzējas darbiniekiem ir pienākums darba laikā nēsāt darba apģērbu, kas noformēts ar preču zīmi "/Nosaukums B/darbiniekiem vienmēr tiek nodrošināts darba līgums transportlīdzekli, kā arī strikti aizliegts transportlīdzekli nodot trešajām personām. Iestāde, pamatojoties uz LAPK 243.panta otro daļu, nav guvusi pierādījumus tam, ka /Persona A/ir veicis pasažieru pārvadājumus sūdzības iesniedzējas interesēs. Lietā esošie materiāli neizslēdz saprātīgas šaubas, ka taksometra vadītājs /Persona B/, ar kuru sūdzības iesniedzēja bija noslēgusi rakstveida līgumu un nodarbinājusi, pretēji darba kārtības noteikumiem, ir nodevis transportlīdzekli /Persona A/, lai tas to izmantotu kā transportlīdzekli, nevis veiktu jebkādus darba pienākumus sūdzības iesniedzējas vārdā. No lietas materiāliem viennozīmīgi neizriet, ka /Persona A/būtu pakļāvies sūdzības iesniedzējas rīkojumiem vai darbojies tā interesēs, gluži pretēji, /Persona A/nav ģērbies atbilstoši sūdzības iesniedzējas noteiktajām prasībām, viņa darbībās, kas izriet no policijas ziņojumiem, saskatāma pozīcija, ka viņš vieglo taksometru vada (kā transportlīdzekli), līdz ar to viņam nav jābūt darba līgumam, dokumentāciju viņš ir uzrādījis pēc policijas darbinieku pieprasījuma, kā arī pasažieru pārvadājumus viņš nav veicis.

Saskaņā ar LAPK 159.^{8} panta septīto daļu būtiski ir pierādīt faktu, ka persona, par kuru nav sniegtas ziņas, ir darba ņēmējs. Lietā nav strīda, ka par /Persona A/nav sniegtas ziņas normatīvajos aktos noteiktajā termiņā, jo šādas ziņas sniegt sūdzības iesniedzējai nav pienākums, jo /Persona A/nav sūdzības iesniedzēja darba ņēmējs. No dienesta ziņojuma, apskates protokola un fotoattēliem šādu lēmumā norādīto secinājumu saprātīgi izdarīt nevar. Uzskaitītie lietas materiāli pierāda vien to, ka /Persona A/ir atradies transportlīdzeklī, atteicies uzrādīt darba līgumu, jo viņš nestrādā SIA/Nosaukums A/kā arī tie neliecina par jebkādu saistību ar sūdzības iesniedzēju. Atsauce uz to, ka notikuma vietā nekādas norādes par iespējamu patvaļīgu taksometra nodošanu citai personai netika konstatētas, ir absurda. Nav saprotams, kādas norādes par to varētu liecināt. Pats /Persona A/arī ir norādījis, ka darba līgums viņam nav jāvadā līdzi. Šī konkrētā norāde pierāda vienīgi to, ka/Persona A/ nav nodarbināts SIA "Borts 127", līdz ar to darba līgums viņam nav

jāvadā līdzi. Protams, nav saprotams, uz kāda pamata personai ir nodots minētais transportlīdzeklis, lai ar to pārvietotos /Persona B/darba laikā, pretēji iekšējās kārtības noteikumiem. Darba tiesiskās attiecības ar /Persona B/tika izbeigtas 2015.gada 13.jūlijā, līdz ar to nav iespējams iegūt minētās personas paskaidrojumus par lietas faktiskajiem apstākļiem. Sūdzības iesniedzēja ar visiem saviem darbiniekiem ir noslēdzis darba līgumus, ir reģistrējis un iesniedzis informatīvās deklarācijas par darba ņēmējiem, kuras tiek iesniegtas par personām, kuras uzsāk darbu, nodokļu normatīvajos aktos noteiktajā termiņā. /Persona A/, personas kods /personas kods/, nekad nav nodarbināts SIA „Borts 127" un uzņēmuma rīcībā nav informācijas, kāpēc laika posmā. (2014.gada 29.novembrī), kurā vieglais taksometrs ?????? VERSO, valsts reģistrācijas Nr./TL numurs/, tika nodots SIA „Borts 127" darbinieka /Persona B/rīcībā darba pienākumu veikšanai saskaņā ar 2014.gada 24.februārī noslēgto darba līgumu Nr.2, /Persona A/atradās taksometrā, vadītāja to un uzrādīja policijas darbiniekiem SIA „Borts 127" Rīgas domes izsniegto licenci Nr/numurs/pasažieru pārvadāšanai ar vieglajiem taksometriem. /Persona A/nav un nekad nav bijis SIA „Borts 127" darbinieks.

Bez tam, sūdzības iesniedzēja atsaucas un citē LAPK 289.[17] panta trešo daļu. Lēmumā tiesa nav vērtējusi lietas materiālus atsevišķi, tikai atsaukusies uz lietas materiālu kopumu, kas pierāda lietā būtiskus apstākļus. Tiesa sūdzības iesniedzējas iesniegtos pierādījumus nepamatoti ir atzinusi par maz ticamiem. Šāds tiesas secinājums neizslēdz pamatotas šaubas. Atsaucas uz in dubio pro civis principu un tiesu praksi, ka iestādei, lemjot par privātpersonai nelabvēlīga lēmuma izdošanu, un tiesai to kontrolējot, pamatotu šaubu gadījumā tās jātulko par labu indivīdam.

Saskaņā ar LAPK 289.[21] pantā noteikto, apgabaltiesa apelācijas sūdzību izskata koleģiāli triju tiesnešu sastāvā, rakstveida procesā, ievērojot šā kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību.

Tiesas kolēģija, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, atzīst, ka Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 19.augusta spriedums ir likumīgs, pamatots un atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepamatota.

Saskaņā ar LAPK 289.[21] panta un 289.[22] panta nosacījumiem apelācijas instances tiesa ievēro šī kodeksa divdesmit trešajā „a" nodaļā noteikto tiesvedības kārtību un taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši minētās nodaļas prasībām.

Ievērojot minēto tiesisko regulējumu, secināms, ka apelācijas instances tiesa, izskatot sūdzību par zemākās instances tiesas nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, ja atzīst pārsūdzētā nolēmuma administratīvā pārkāpuma lietā motivāciju par pareizu un pilnībā pietiekamu, var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas nolēmuma motivācijai, izvērstāku argumentāciju nenorādot.

Tiesas kolēģija atzīst, ka Iestādes 2015.gada 12.novembra lēmumā Nr.22.11-1/241 ir pareizi konstatēti lietas faktiskie apstākļi, un Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesa pamatoti pievienojusies tajā izklāstītajai argumentācijai, kā arī papildus sniegusi savu argumentāciju. Tiesas kolēģija pievienojas iestādes lēmumā un rajona tiesas spriedumā norādītajai motivācijai un atzīst, ka tajos norādītais pamatojums ir pareizs un pietiekams, līdz ar to tiesas kolēģija atbilstoši LAPK 289.[13] panta trešajai daļai izvērstāku argumentu izklāstu nenorāda.

Tiesas kolēģija piekrīt tam lietas faktisko apstākļu un pierādījumu novērtējumam, kā arī normatīvo aktu regulējuma pamatojumam, kāda ir sniegta Iestādes lēmumā un rajona tiesas spriedumā, un pievienojas Iestādes un rajona tiesas konstatējumam, ka SIA "Borts 127" ir izdarījusi LAPK 159.[8] panta septītajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

LAPK 243.pants noteic, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Šos faktus konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumiem, citu personu paskaidrojumiem un liecībām.

Saskaņā ar LAPK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka rajona tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, ir ievērojusi LAPK 243. un 244.pantā noteiktās prasības, un, izvērtējot pierādījumus, pamatoti ir atzinusi, ka ir konstatēts LAPK 159.[8] panta septītās daļas pārkāpums.

Apelācijas instances tiesa nekonstatē, ka pirmās instances tiesa nebūtu ņēmusi vērā kādu būtisku apstākli, kam būtu nozīme lietas pareizā izspriešanā.

Par apelācijas sūdzībā minētajiem argumentiem apelācijas instances tiesa papildus norāda turpmāk minēto.

Lai personu sauktu pie administratīvās atbildība pēc LAPK 159.[8] panta septītās daļas ir jākonstatē, ka juridiskā persona nav iesniegusi informatīvās deklarācijas par darba ņēmējiem, kuri uzsāk darbu, nodokļu normatīvajos aktos noteiktajā termiņā.

Tiesas kolēģija nepiekrīt sūdzības iesniedzēja paustajam viedoklim, ka ar lietas materiāliem neapstiprinās fakts, ka sūdzības iesniedzējai ar /Persona A/nav un nekad nav bijušas darba tiesiskās attiecības, kā arī sūdzības iesniedzēja nekad nav faktiski nodarbinājis minēto personu savā uzņēmumā, līdz ar to sūdzības iesniedzējai nav pienākums iesniegt informatīvo deklarāciju nodokļu normatīvajos aktos noteiktajā termiņā. Tiesa kolēģija atzīst, ka šāds sūdzības iesniedzēja viedoklis ir pretrunā ar lietā konstatētajiem faktiem.

Tiesas kolēģija secina, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem ir apstiprinājies ka/Persona A/2014.gada 29.novembrī Rīgā vadīja SIA "Borts 127" piederošo taksometru, t.sk. veica pasažieru pārvadājumus, uzrādot minētajai SIA Rīgas domes izsniegto licenci Nr./Numurs /pasažieru pārvadāšanai ar vieglajiem taksometriem, proti, veica darbu sūdzības iesniedzējas interesēs, kas apstiprina darba tiesisko attiecību pastāvēšanu starp sūdzības iesniedzēju un /Persona A/, kas nebija nostiprinātas ar rakstveidā noslēgtu darba līgumu.

Tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances secinājumiem, ka no lietā iegūtajiem pierādījumiem (policijas darbinieku ziņojumi, apskates protokols, fotoattēli) secināms, ka /Persona A/darbības policijas darbinieku pārbaudes laikā liecina, ka viņš ir lietā apskatāmā taksometra vadītājs – tieši viņš vadīja taksometru, veica pasažieru pārvadāšanu, uzrādīja ar to saistīto dokumentāciju, sniedza paskaidrojumu policijas darbiniekiem. No policijas darbinieku ziņojumiem izriet, ka notikuma vietā nekādas norādes par iespējamu patvaļīgu taksometra nodošanu citai personai netika konstatētas.

Turklāt sūdzības iesniedzējas argumentu par /Persona A/norādi, ka darba līgums viņam nav jāvadā līdzi pierāda vienīgi to, ka /Persona A/nav nodarbināts SIA "Borts 127", līdz ar to darba līgums viņam nav jāvadā līdzi, tiesas kolēģija vērtē kā sūdzības iesniedzējas mēģinājumu izskaidrot notikušos apstākļus labvēlīgi sev. Tiesas kolēģija pretēji sūdzības iesniedzējas viedoklim, uzskata, ka no/Persona A/paskaidrojumiem viennozīmīgi izriet, ka viņš nenoliedz darba attiecības, bet viņam nav līdzi darba attiecības apliecinoša darba līguma.

Tiesas kolēģija sūdzības iesniedzējas norādi, ka no /Persona B/nevarēja paņemt paskaidrojumus par lietas faktiskajiem apstākļiem, jo darba tiesiskās attiecības ar viņu tika izbeigtas 2015.gada 13.jūlijā, vērtē kā mēģinājumu viest tiesai šaubas par pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu. Tiesas kolēģijas ieskatā, pie atbildības sauktai personai administratīvās lietvedības gaitā līdz 2015.gada 13.jūlijam, kad darba attiecības ar šo personu tika patrauktas, bija iespējams saņemt šīs personas paskaidrojumus.

Vērtējot sūdzības iesniedzēja iebildumus par to, ka lietā esošie materiāli neizslēdz saprātīgas šaubas, ka taksometrs vadītājs /Persona B/, ar kuru sūdzības iesniedzēja bija noslēdzis rakstveida līgumu un nodarbinājis, pretēji darba kārtības noteikumiem, ir nodevis transportlīdzekli /Persona A/, lai to izmantotu kā transportlīdzekli, nevis veiktu jebkādus darba pienākumus sūdzības iesniedzēja vārdā, tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances secinājuma, ka sūdzības iesniedzējai kā darba devējam vajadzēja un tā varēja nodrošināt kontrolētu darba vidi, izslēdzot iespēju/pieļaujamību taksometra nodošanu citai personai bez darba devēja (sūdzības iesniedzējas) ziņas. Līdz ar to pamatoti konstatēts, ka 2015.gada 15.aprīlī, veicot pārbaudi Valsts

ieņēmumu dienesta Datu noliktavas sistēmā, konstatēts, ka sūdzības iesniedzēja nav sniegusi ziņas par darba ņēmēju.

Tiesas kolēģijas ieskatā, sūdzības iesniedzējas atsauces uz tiesu praksi administratīvo pārkāpumu lietās neietekmē sūdzības iesniedzējas saukšanu pie administratīvās atbildības. Katrā atsevišķā lietā savākto pierādījumu daudzums un ticamība ir pamats izdarīt secinājumu par konkrētas personas vainīgumu pārkāpumā, un nav pamata uzskatīt, ka ziņas par pieļautajiem pārkāpumiem citās administratīvo pārkāpumu lietās varētu izslēgt personas vainīguma konstatēšanu konkrētajā gadījumā, jo pretējā gadījumā uz šādu argumentu pamata, varētu apšaubīt jebkura administratīvā pārkāpuma izdarīšanu.

Tiesas kolēģija sūdzības iesniedzēja argumentus, kas izvirzīti pierādījumu ticamības un pieļaujamības apšaubīšanai, vērtē kā mēģinājumu izvairīties no administratīvās atbildības un pārkāpuma rezultātā tai iestājušamies nelabvēlīgām sekām.

Tiesas kolēģija atzīst, ka apstāklis, ka sūdzības iesniedzēja pauž atšķirīgu viedokli, vērtējot pierādījumus, pats par sevi nevar būt par pamatu secinājumam, ka tiesas nav ievērojusi vispārīgos tiesību principus un normatīvo aktu regulējumu un kas varētu būt par pamatu nolēmuma atcelšanai.

Līdz ar to tiesas kolēģija atzīst, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir izvērtēti atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā noteiktajam, un pamatoti ir secināts, ka lietā iegūtie pierādījumi ir ticami, pieļaujami un attiecināmi uz lietas apstākļiem.

Pārkāpums pareizi kvalificēts pēc LAPK 159.^{8} panta septītās daļas. Piemērotais sods ir samērīgs ar administratīvā pārkāpuma smagumu un bīstamību, un ir izvēlēts atbilstoši likuma prasībām, ievērojot LAPK 159.^{8} panta septītajā daļas sankcijā paredzēto sodu, un ievērojot LAPK 33. un 34.pantā paredzētos nosacījumus.

Atbilstoši administratīvo tiesu judikatūrai, kas veidojusies, ievērojot arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi, citus apelācijas sūdzībā norādītos argumentus un apgalvojumus apelācijas instances tiesa nevērtē, jo tiem nav būtiskas ietekmes uz lietas izskatīšanas rezultātu.

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12} panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{21} pantu un 289.^{22} pantu, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

nosprieda

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 19.augusta spriedumu atstāt negrozītu, SIA "Borts 127" iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese I.Logina

Tiesnese Z.Lagzdiņa

Tiesnese L.Šteinerte